

[Kirsten Lee]

og kommuner forvalter deres ansvar over for disse patienter i form af forskellige foranstaltninger, der kan fremme sociale netværk og sikre denne gruppe menneskers størst mulige integration i samfundet.

Amternes og kommunernes konkrete forslag får vi omkring april i 1990, og herefter kan vi så yderligere vurdere, hvad vi herfra skal foretage os.

Afslutningsvis vil jeg gerne have lov at sige til fru Tove Niemann, at elektrochok ikke er på vej ud, og jeg vil gerne understrege over for fru Tove Niemann, at elektrochok af og til kan være livreddende. Man skal passe på ikke at lægge den slags behandlinger, som i ganske enkelte tilfælde har meget stor effekt, for had.

Der er også mange, der lægger den medicin for had, som man behandler psykiatriske patienter med. Der er ingen tvivl om, at det er medicin med svære bivirkninger, men jeg synes, at man bør understrege, at disse præparater har været i stand til at hjælpe utallige psykiatriske patienter, sådan at de har kunnet leve en tålelig tilværelse uden for de psykiatriske hospitaler, fri for den utrolige angst, uro, hallucinationer m.v., som ledsager de svære sindslidelser.

Jeg synes også, at vi skal acceptere, at der ikke altid er noget alternativt tilbud, som er bedre. Vi er altså i en situation, hvor vi af og til må vælge mellem to ikke særlig behagelige udveje, men hvor de præparater, som anvendes, kan være de bedst mulige valg i situationen og være medvirkende til, at disse patienter kan tilbydes og blive tilgængelige for samtalerapi, det, som fru Tove Niemann efterlyste.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Alting kan jo virke som fryd og gammen. Her den sidste dag i oktober er vi fælles om et dagsordensforslag, og vi er enige om mange ting.

Men jeg vil gerne spørge fru Kirsten Lee, om man skal forstå Det Radikale Venstres udsagn sådan, og i særdeleshed med vægten lagt på bofællesskab, på det sociale netværk og det forebyggende arbejde, at Det Radikale Venstre vil være med til – som hr. Duetoft var inde på i sit første indlæg – at man tilskynder kommuner og amter til at komme i gang med at etablere nogle bofællesskaber, lave nogle særlig gode boligmuligheder for de kriseramte psykisk lidende, som vi snakkede om.

Dernæst vil jeg gerne sige, at én ting er, at vi godt kan stå og være så enige om, at her skal gøres noget, og at det er en særlig patientgruppe. Men Socialistisk Folkeparti har taget konsekvensen af denne her holdning, og vi fremsætter ændringsforslag til finansloven; vi foreslår, at der afsættes 5 mio. kr. til etablering og støtte af patientrådene rundt om på de forskellige hospitaler. Den nye lovgivning siger, at der skal oprettes et patientråd ved de forskellige psykiatriske hospitalsafdelinger, altså dér, hvor man har oprettet psykiatriske hospitalsafsnit, men der siges ikke noget om, hvordan og hvorledes disse patientråd skal kunne fungere og finansieres, eller om indretning af lokaler og sådanne ting.

Derfor stiller vi forslag om, at man reserverer nogle midler, op til 5 mio. kr., for at få sat disse patientråd i gang. Hvis ikke man giver patienterne konkrete muligheder for at kunne fungere selvstændigt, har det jo ikke nogen relevans at lave nogle gode bestemmelser i lovgivningen, hvis der ikke kommer indhold i dem.

Den anden ting, vi foreslår, er, at der afsættes midler til kursus for patientvejlederne, sådan at de får mulighed for et par gange om året – ikke dem alle sammen på én gang, men et udsnit af dem – at mødes og få nogle erfaringer, sådan at deres arbejde kan blive forbedret.

Har nogle af de øvrige partier sådanne forslag?

Duetoft (CD):

Fru Kirsten Lee har sikkert ret i, at medicin i nogle situationer er godt, men det er udgangspunktet, vi kritiserer, det, at man bruger medicin, at det første, man overhovedet møder, når man kommer ind på en afdeling, er: Værsgo, her er der nogle piller. Det mener vi er fuldstændig vanvid at gøre på den måde. Det har jeg i den periode, jeg nu har haft fornøjelsen at forsøge at snakke med nogle mennesker, der har med det at gøre, hørt gang på gang, at sådan er situationen. Så sent som i morges fik jeg at vide af en patient fra et sygehus i Ålborg, at sådan var situationen. Det er det, vi siger ikke er en rimelig måde at gøre tingene på. Det må ikke stå alene. Det må ikke være sådan, at medicin bliver vores eneste tilbud.

Jeg har endda på fornemmelsen, som en psykolog på et tidspunkt sagde, at rent faktisk virker det som lidt af et lotteri. Man bliver udvalgt